

เอกสารเผยแพร่
สำหรับประชาชน

การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง

(กระทรวงการคลัง)

คำนำ

เอกสารเผยแพร่สำหรับประชาชนนี้จัดทำโดยกลุ่มกฎหมาย สำนักงาน ปลัดกระทรวงการคลัง มีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ความรู้ สร้างความ เข้าใจต่อประชาชนเกี่ยวกับหลักการและขั้นตอนตามกฎหมายเบื้องต้น กรณีกฎหมายได้แย้งสิทธิเมื่อได้รับความเดือดร้อนเสียหาย หรืออาจเดือดร้อน เสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ จากการกระทำทางปกครองโดยองค์กร ภายในของฝ่ายบริหาร (กระทรวงการคลัง)

“การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง” เป็นขั้นตอนการดำเนินการโต้แย้ง สิทธิที่มีความสำคัญ ตามกฎหมาย เมื่อพิจารณาตามกฎหมายปกครอง ในประเทศไทย พบว่ามีบทบัญญัติที่ได้กำหนดถึงขั้นตอน การอุทธรณ์ คำสั่งทางปกครองต่อองค์กรภายในฝ่ายบริหารไว้เป็นการเฉพาะ (โปรดดู มาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ วิธีพิจารณาคดีทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๔๔ แห่งพระราช บัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙) โดยถือเป็นขั้นตอนที่ จะต้องปฏิบัติก่อนนำคดีฟ้องต่อศาลปกครอง มีนัยแสดงถึงหลักกฎหมาย ปกครองที่ว่า “การกระทำทางปกครองต้องชอบด้วยกฎหมาย หรือ หลักความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครอง” หมายความว่า การตรวจสอบความถูกต้องของการออกคำสั่งทางปกครอง ต้องดำเนินการ ทั้งองค์กรภายในของฝ่ายปกครองเอง (Internal Control) และองค์กร ภายนอก (External Control ได้แก่ องค์กรฝ่ายตุลาการ) การฟ้องคดี ต่อศาลปกครอง จึงต้องผ่านการตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของ คำสั่งทางปกครองโดยองค์กรภายในฝ่ายบริหารเสียก่อน

อย่างไรก็ดี ปัจจุบันประชาชนที่มีความรู้ ความเข้าใจต่อหลักการ ขั้นตอน และการดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับ “การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง” ยังพบว่ามีจำนวนไม่มาก เอกสารเผยแพร่ซึ่งถูกจัดทำขึ้น เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยเรียบเรียงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับพื้นฐานทางกฎหมาย และหลักปฏิบัติต่างๆ อย่างเป็นระบบ ให้มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน ตามลำดับ ขณะเดียวกัน ยังพิจารณาตัดทอนเนื้อหาทางกฎหมาย บางส่วนที่อาจไม่มีความจำเป็น และอาจนำมาซึ่งความซับซ้อนและยุ่งยาก ตลอดจนได้ใช้ความระมัดระวังสำหรับการนำเสนอผู้อ่านซึ่งเป็นประชาชนทั่วไปด้วยรูปแบบภาษาที่สั้นๆ กระชับ ชัดเจน เพื่อง่ายต่อความเข้าใจ ถึงหลักการ “การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง” สำหรับประชาชนทั่วไป

กลุ่มกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงการคลัง หวังเป็นอย่างยิ่งว่า เอกสารเผยแพร่สำหรับประชาชนนี้ จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ที่ได้รับผลกระทบจากคำสั่งทางปกครองของหน่วยงานในสังกัดกระทรวงการคลัง หรือแม้แต่ประชาชนทั่วไปซึ่งมีความสนใจได้ทราบ และสามารถนำมาเป็นแนวทางสำหรับการโต้แย้งสิทธิต่อกระทรวงการคลังได้ในเบื้องต้น นอกจากนี้ ในส่วนท้ายของเอกสารเผยแพร่นี้ได้ระบุข้อมูลการติดต่อ กลุ่มกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงการคลัง ไว้เป็นภาคผนวกแนบท้าย เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการใช้งานจริงของผู้อ่านต่อไป

สารบัญ

CONTENTS

บทที่ ๑ คำสั่งทางปกครองโดยหน่วยงานในสังกัดกระทรวงการคลัง	๘
กระทรวงการคลัง	๘
“คำสั่งทางปกครอง”	๑๒
การออกคำสั่งทางปกครองโดยหน่วยงานในสังกัดกระทรวงการคลัง	๑๔
รูปแบบและการมีผลทางกฎหมายของคำสั่งทางปกครอง	๑๖
บทที่ ๒ การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง	๒๐
ขั้นตอนการโต้แย้งคำสั่งทางปกครองตามกฎหมาย	๒๐
สิทธิของผู้ได้รับคำสั่งทางปกครอง	๒๘
หลักกฎหมายว่าด้วยการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง	๒๙
กระบวนการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของกระทรวงการคลัง	๓๑
๑. กรณีปลัดกระทรวงการคลังเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์	๓๑
๒. กรณีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์	๓๐
สิทธิของผู้อุทธรณ์ กรณีผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ยกอุทธรณ์	๔๒
ช่องทางการติดต่อ กลุ่มกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงการคลัง	๔๐

บทที่ ๑ คำสั่งทางปกครอง
โดยหน่วยงานในสังกัดกระทรวงการคลัง

๘

บทที่ ๒
การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง

๒๖

ช่องทางการติดต่อ
กลุ่มกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงการคลัง

๔๖

unh
9

บทที่ ๑

ความรู้เบื้องต้น - คำสั่งทางปกครองโดยหน่วยงานในสังกัด กระทรวงการคลัง

กระทรวงการคลัง

ภายใต้พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กระทรวงการคลังมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการเงินการคลังแผ่นดิน การประเมินราคาทรัพย์สิน การบริหารพัสดุภาครัฐ กิจการเกี่ยวกับที่ราชพัสดุ ทรัพย์สินของแผ่นดิน ภาษีอากร การระงับการ กิจการหารายได้ที่รัฐมีอำนาจ ดำเนินการได้แต่ผู้เดียวตามกฎหมายและไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการอื่น การบริหารหนี้สาธารณะ การบริหาร และการพัฒนารัฐวิสาหกิจและหลักทรัพย์ของรัฐ และราชการอื่นตามที่มีกฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงการคลัง หรือส่วนราชการที่สังกัดกระทรวงการคลัง

ภารกิจหลักของกระทรวงการคลัง จึงแบ่งออกได้เป็น ๓ กลุ่มภารกิจ
ได้แก่

(๑) กลุ่มภารกิจด้านรายได้

- ๑) กรมศุลกากร
- ๒) กรมสรรพสามิต
- ๓) กรมสรรพากร

(๒) กลุ่มภารกิจด้านทรัพย์สิน

- ๑) กรมธนารักษ์
- ๒) สำนักงานคณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจ

(๓) กลุ่มภารกิจด้านรายจ่ายและหนี้สิน

- ๑) กรมบัญชีกลาง
- ๒) สำนักงานบริหารหนี้สาธารณะ

นอกจากนี้ กระทรวงการคลังยังประกอบด้วยส่วนราชการ ที่ไม่สังกัด
กลุ่มภารกิจใดๆ ได้แก่

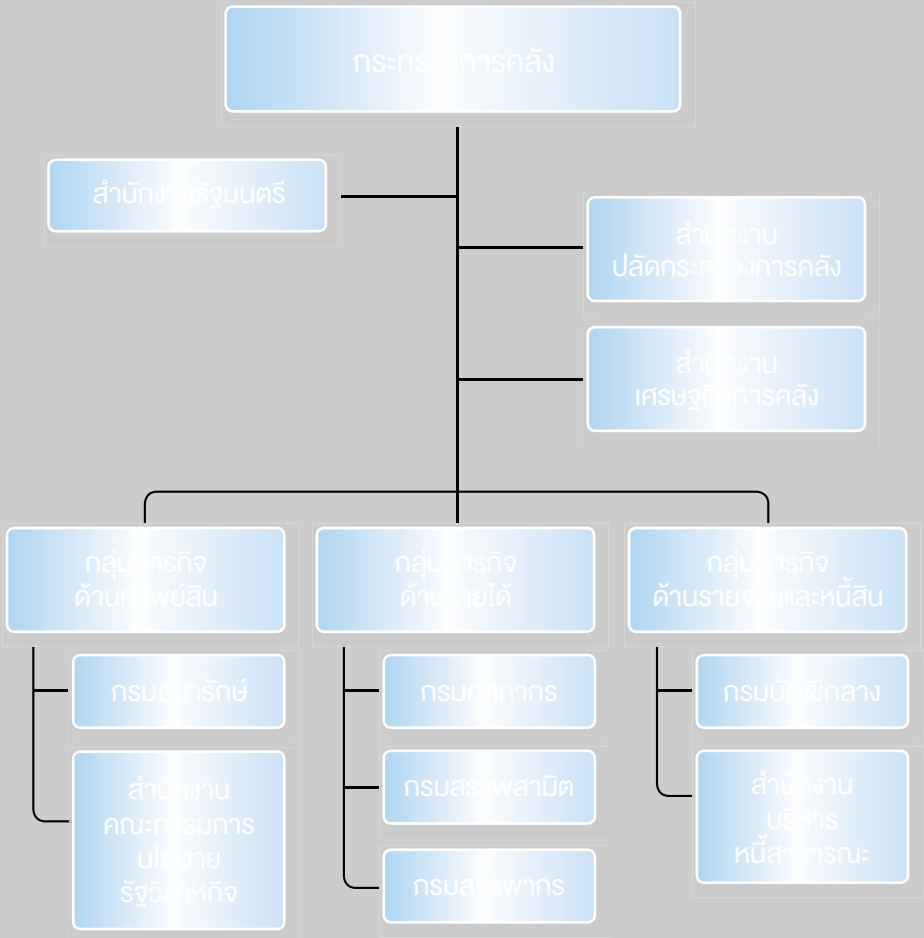
(๑) สำนักงานรัฐมนตรี มีหน้าที่รับผิดชอบงานด้านช่วยอำนวยการและ
ประสานงานตามที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรี ประสานราชการทางการ
เมือง ติดต่อกับรัฐสภาและการตอบกระทู้ถามของสมาชิกรัฐสภา พิจารณา
เรื่องการขอเข้าพบและนัดหมายของรัฐมนตรี ตรวจสอบเรื่องราวและความ
คิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการปฏิบัติราชการและคำร้องทุกข์

(๒) สำนักงานปลัดกระทรวงการคลัง มีหน้าที่ควบคุมการปฏิบัติราชการประจำการ ประสานงาน การตรวจราชการของกระทรวง งานเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารในภาพรวม นอกจากนี้ ยังมีหน้าที่พิจารณา ดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องวินัยของข้าราชการ งานด้านกฎหมายเกี่ยวกับการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง งานคดีความ ตามกฎหมายและระเบียบที่อยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง และปฏิบัติราชการในเรื่องที่มีได้เป็นหน้าที่ของส่วนราชการใด

(๓) สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง (สศค.) มีบทบาทและภารกิจเกี่ยวกับการเสนอแนะและออกแบบนโยบาย และมาตรการด้านการคลัง ระบบการเงิน รวมทั้งเศรษฐกิจมหภาคและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ต่อกระทรวงการคลัง ทั้งนี้ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่ยั่งยืน ตลอดจนเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจและการยอมรับในนโยบายและผลงานให้แก่กลุ่มเป้าหมาย ประชาชน และหน่วยงานทั่วไปทั้งในประเทศและต่างประเทศ

แผนภาพแสดงโครงสร้างของกระทรวงการคลัง

“คำสั่งทางปกครอง”

มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า

“คำสั่งทางปกครอง” หมายความว่า

(๑) การใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระงับ หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัยอุทธรณ์ การรับรอง และการรับจดทะเบียน แต่ไม่หมายความรวมถึงการออกกฎ^๑

^๑ ความแตกต่างระหว่าง คำสั่งทางปกครอง และ กฎ อาจพิจารณาได้ดังนี้ กรณี “คำสั่งทางปกครอง” มีลักษณะเป็นการกำหนดกฎเกณฑ์หรือกอนิติสัมพันธ์ที่มีผลเฉพาะกรณี หรือกับบุคคลคนใดคนหนึ่ง หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่สามารถระบุตัวบุคคลได้ ขณะที่ “กฎ” นั้น ตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หมายความถึง กฎหมายในลำดับชั้นรองลงมาจากพระราชบัญญัติ และตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจของกฎหมาย ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้ใช้อำนาจปกครองจะกำหนดกฎเกณฑ์ หรือกอนิติสัมพันธ์ในลักษณะที่มีผลบังคับกับบุคคลทั่วไปไม่จำกัดจำนวน ไม่มีลักษณะใช้บังคับแก่กรณีใด หรือบุคคลใดเป็นการเฉพาะ

(๒) การอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง^๖

องค์ประกอบตามกฎหมายของ คำสั่งทางปกครอง จึงประกอบด้วย

- เป็นการกระทำโดย “เจ้าหน้าที่” (มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้นิยามคำว่า “เจ้าหน้าที่” ให้หมายความว่า บุคคล คณะบุคคล หรือนิติบุคคล ซึ่งใช้อำนาจหรือได้รับมอบให้ใช้อำนาจทางปกครองของรัฐในการดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดตามกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการจัดตั้งขึ้นในระบบราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือกิจการอื่นของรัฐหรือไม่ก็ตาม
- โดยต้องพิจารณาประกอบมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่บัญญัติว่า “คำสั่งทางปกครอง จะต้องกระทำโดยเจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในเรื่องนั้น”)
- โดยการใช้อำนาจรัฐ คือ อำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย
- กำหนดสถานภาพทางกฎหมาย คือ การก่อให้เกิดนิติสัมพันธ์
- เกิดผลเฉพาะรายหรือเฉพาะกรณี และ
- มีผลภายนอกโดยตรง เป็นที่สิ้นสุด หรือยุติสำหรับขั้นตอนนั้นๆ ที่จะนำไปใช้อ้างอิงหรือยืนยันกับบุคคลภายนอกอื่นๆ ได้

^๖ เช่น กฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่กำหนดให้การดำเนินการของเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการจัดหาหรือให้สิทธิประโยชน์ในกรณีการสั่งรับหรือไม่รับคำเสนอขาย รับจ้าง แลกเปลี่ยน ให้เช่า ซื้อ เช่า หรือให้สิทธิประโยชน์ หรือกรณีการอนุมัติสั่งซื้อ จ้าง แลกเปลี่ยน เช่า ขาย ให้เช่า หรือให้สิทธิประโยชน์ รวมถึงกรณีการสั่งยกเลิกกระบวนการพิจารณา คำเสนอหรือการดำเนินการอื่นใดในลักษณะเดียวกัน และกรณีการสั่งให้เป็นผู้ทำงาน

กล่าวโดยสรุป คำสั่งทางปกครอง คือการใช้อำนาจตามกฎหมาย วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กระทำโดยเจ้าหน้าที่ที่มีผล เป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระงับ หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของ บุคคล ไม่ว่าจะเป็นการถาวร หรือชั่วคราว แต่ไม่รวมถึงการออกกฎ

การออกคำสั่งทางปกครองโดยหน่วยงานในสังกัดกระทรวงการคลัง

การออกคำสั่งทางปกครอง ตลอดจนวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง^๓ โดย เจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นจะต้องดำเนินการให้ถูกต้องภายใต้บทบัญญัติของกฎหมาย ได้แก่ พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งถือเป็นกฎหมายที่ได้กำหนดมาตรฐานสำหรับการควบคุมคุณภาพการปฏิบัติ ราชการ เพื่อประโยชน์สาธารณะ และอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน

คำสั่งทางปกครอง สามารถออกมาในรูปแบบต่างๆ เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัยอุทธรณ์ การรับรอง หรือ การรับจดทะเบียน เป็นต้น ซึ่งในกรณีของกระทรวงการคลังนั้น การออกคำสั่งทาง ปกครอง อาจมีความแตกต่างกัน ทั้งนี้ เนื่องจากการดำเนินการตาม หน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงานต่างๆ ภายใต้กลุ่มภารกิจที่ได้ กำหนดไว้ตามกฎหมาย เช่น

^๓ เว้นแต่เข้ากรณีตาม มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้แก่ กรณีที่กฎหมายใดกำหนดวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองเรื่องใด ไว้โดยเฉพาะและมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรม หรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติ ราชการไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้

๑. กรณีกลุ่มภารกิจด้านรายได้ อาจเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีอากร การประเมินภาษีอากร เช่น

คำสั่งไม่อนุมัติให้ขยายกำหนดเวลาการอุทธรณ์

คำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ค้างภาษีอากร

คำสั่งไม่อนุมัติให้ขยายกำหนดเวลาการยื่นแบบแสดงรายการภาษี

คำสั่งไม่พิจารณาคืนเงินภาษี

คำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

คำสั่งไม่อนุมัติให้ทุเลาการชำระภาษี

คำสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนภาษี

๒. กรณีกลุ่มภารกิจด้านทรัพย์สิน อาจเกี่ยวกับการบริหารจัดการ ทรัพย์สินของแผ่นดิน เช่น

คำสั่งไม่อนุมัติให้คืนที่ดินที่ราชพัสดุ

๓. กรณีกลุ่มภารกิจด้านรายจ่ายและหนี้สิน อาจเกี่ยวกับการดำเนินการ จัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ เช่น

คำสั่งลงโทษให้เป็นผู้ทิ้งงาน

นอกจากนี้ ยังมีคำสั่งทางปกครองบางกรณี ซึ่งมีได้ดำเนินการเนื่องจาก หน้าที่และความรับผิดชอบภายใต้กลุ่มภารกิจ แต่เป็นการออกคำสั่งทาง ปกครองภายใต้การปฏิบัติราชการอันเป็นปกติธุระของหน่วยงานต่างๆ ใน สังกัดกระทรวงการคลังเอง เช่น

คำสั่งให้خذใช้คำสั่งใหม่ทดแทน

คำสั่งไม่อนุมัติให้เบิกค่ารักษาพยาบาล หรือ

คำสั่งไม่อนุมัติให้เบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการ

รูปแบบและการมีผลทางกฎหมายของคำสั่งทางปกครอง

ดังที่อธิบายว่า การออกคำสั่งทางปกครองโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น ต้องดำเนินการให้ถูกต้องภายใต้บทบัญญัติของกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รูปแบบของคำสั่งทางปกครองตามกฎหมาย ซึ่งได้บัญญัติไว้ในส่วนที่ ๔ (มาตรา ๓๔ ถึงมาตรา ๔๓) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งอาจสรุปสาระสำคัญได้ดังต่อไปนี้

รูปแบบ

คำสั่งทางปกครอง อาจเป็นคำสั่งด้วยวาจา (มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๕) เป็นหนังสือ (มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๓๗) หรือเป็นคำสั่ง โดยการสื่อความหมายในรูปแบบอื่น (มาตรา ๓๔) แต่ไม่ว่าจะเป็นคำสั่ง ในรูปแบบใด ความสำคัญคือ คำสั่งนั้นต้องมีข้อความ หรือความหมายที่ ชัดเจนเพียงพอที่จะเข้าใจได้

(๑) กรณีการออกคำสั่งทางปกครองด้วยวาจา ต้องเป็นการแจ้งคำสั่ง ที่ต้องมีผู้รับอยู่แล้วในขณะแจ้ง และมีผลทันทีในขณะที่ได้รับแจ้งนั้น ไม่ว่าจะ เป็นกรณีที่แจ้งแก่ผู้ที่อยู่ต่อหน้า หรือผู้ที่อยู่ห่างโดยระยะทาง ก็ตาม เช่น การพูดกันต่อหน้า การพูดผ่านโทรศัพท์ หรือวิทยุ ทั้งนี้ กฎหมาย ให้สิทธิแก่ผู้รับคำสั่งที่จะขอให้ทำหนังสือยืนยันการแจ้งด้วยวาจา โดยต้อง ร้องขอภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่มิคำสั่งดังกล่าว ทั้งนี้ ตามนัย มาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

(๒) กรณีการออกคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือ ต้องระบุ วัน เดือน และปีที่ทำคำสั่ง ชื่อและตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่ง พร้อมทั้งมีลายมือ ชื่อของเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งนั้น ตามนัยมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธี ปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ พร้อมทั้งจัดให้มีเหตุผล ตาม มาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อีกด้วย ดังนี้

มาตรา ๓๗ คำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือและการยืนยัน คำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือต้องจัดให้มีเหตุผลไว้ด้วย และเหตุผลนั้นอย่างน้อยต้องประกอบด้วย

(๑) ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

(๒) ข้อกฎหมายที่อ้างอิง

(๓) ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ

นายกรัฐมนตรีหรือผู้ซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมายอาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้คำสั่งทางปกครองกรณีหนึ่งกรณีใดต้องระบุเหตุผลไว้ในคำสั่งนั้นเองหรือในเอกสารแนบท้ายคำสั่งนั้นก็ได้

บทบัญญัติตามวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับกับกรณีดังต่อไปนี้

(๑) เป็นกรณีที่มีผลตรงตามคำขอและไม่กระทบสิทธิและหน้าที่ของบุคคลอื่น

(๒) เหตุผลนั้นเป็นที่รู้กันอยู่แล้วโดยไม่จำเป็นต้องระบุอีก

(๓) เป็นกรณีที่ต้องรักษาไว้เป็นความลับ ตามมาตรา ๓๒

(๔) เป็นการออกคำสั่งทางปกครองด้วยวาจาหรือเป็นกรณีเร่งด่วน แต่ต้องให้เหตุผลเป็นลายลักษณ์อักษรในเวลาอันควรหากผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งนั้นร้องขอ

ทั้งนี้ มาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้บัญญัติให้การออกคำสั่งทางปกครองเจ้าหน้าที่อาจกำหนดเงื่อนไขใดๆ ได้เท่าที่จำเป็น เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมาย

นอกจากนี้ มาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้บัญญัติให้คำสั่งทางปกครองที่อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้งต่อไปได้นั้น จะต้องมีการระบุงกรณีที่อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้ง การยื่นคำอุทธรณ์หรือคำโต้แย้ง และระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือการโต้แย้งดังกล่าวไว้ด้วย หากไม่มีการระบุในกรณีดังกล่าว มาตรา ๔๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้กำหนดให้ระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือการโต้แย้งเริ่มนับใหม่ตั้งแต่วันที่ได้รับแจ้งหลักเกณฑ์ดังกล่าวอีกครั้ง แต่หากไม่มีการแจ้งใหม่และระยะเวลาดังกล่าวมีระยะเวลาสั้นกว่าหนึ่งปี ให้ขยายเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่รับคำสั่งทางปกครอง

อนึ่ง มาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้บัญญัติเป็นข้อยกเว้นว่า การทำคำสั่งทางปกครองบางประเภทที่เป็นหนังสือ อาจไม่ต้องระบุ วัน เดือนปี ชื่อ ตำแหน่ง ลายมือ ชื่อขอเท็จจริง ข้อกฎหมาย และข้อพิจณาก็ได้ เช่น เป็นคำสั่งลับในการปฏิบัติราชการลับ โดยการกำหนดประเภทคำสั่งดังกล่าวข้างต้น เป็นอำนาจของนายกรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงว่าเป็นคำสั่งประเภทใด มีหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขอย่างไร ซึ่งปัจจุบันยังไม่มีกรออกกฎกระทรวงตามมาตรา ๓๘ นี้แต่อย่างใด

(๓) กรณีคำสั่งทางปกครอง เป็นคำสั่งที่เป็นการสื่อความหมายในรูปแบบอื่น ได้แก่ คำสั่งทางปกครองที่แสดงให้ทราบโดยทางเสียง แสง หรือสัญญาณที่สามารถทำให้รับรู้ถึงคำสั่งทางปกครองนั้นได้ทันทีให้มีผลเมื่อได้แจ้งคำสั่ง อาทิ สัญญาณไฟจราจร ตามพระราชบัญญัติการจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นต้น

การมีผลทางกฎหมายของคำสั่งทางปกครอง

มาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติให้คำสั่งทางปกครองให้มีผลใช้บังคับต่อบุคคลตั้งแต่วันที่ผู้นั้นได้รับแจ้งเป็นต้นไป ซึ่งเมื่อพิจารณารูปแบบต่างๆ ของคำสั่งทางปกครอง ทั้งในกรณีรูปแบบทางวาจา หรือเป็นคำสั่งที่เป็นการสื่อความหมายในรูปแบบอื่นนั้น ย่อมไม่มีปัญหาสำหรับการพิจารณาถึงผลทางกฎหมายของคำสั่งดังกล่าว เนื่องจากมีความชัดเจนถึงการมีผลทางกฎหมายทันทีในขณะที่ได้รับแจ้งนั้น แต่สำหรับกรณีการแจ้งคำสั่งทางปกครองที่เป็นหนังสือนั้น อาจเกิดปัญหาทางปฏิบัติขึ้นว่า คำสั่งทางปกครองนั้นจะมีผลทางกฎหมายเมื่อใด

ทั้งนี้ การพิจารณาผลทางกฎหมายของคำสั่งทางปกครองที่เป็นหนังสือ นั้น อาจพิจารณาจากการดำเนินการแจ้งคำสั่งทางปกครอง ซึ่งแบ่งออกได้เป็น ๔ วิธี ดังนี้

หนึ่ง การแจ้งให้แก่ผู้รับคำสั่งทางปกครองโดยตรง ถือว่าคำสั่งทางปกครองนั้นมีผลทางกฎหมายทันที แม้ว่าผู้รับคำสั่งจะยังไม่ได้เปิดอ่านก็ตาม

สอง การแจ้งไปยังภูมิลำเนา ซึ่งกรณีดังกล่าว คำสั่งทางปกครองจะมีผลเมื่อ คำสั่งทางปกครองไปถึงผู้รับคำสั่ง โดยไม่คำนึงว่าผู้รับคำสั่งจะทราบเนื้อหาของคำสั่งทางปกครองหรือไม่ และหากมีการแจ้งที่อยู่ไว้กับเจ้าหน้าที่ การแจ้งไปยังที่อยู่ที่ทำให้ไว้ก็ถือว่าเป็นได้แจ้งไปยังภูมิลำเนาแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นการให้บุคคลนำส่ง^๔ การส่งทางไปรษณีย์^๕ หรือแม้แต่การส่งทางโทรสาร^๖

^๔ การแจ้งเป็นหนังสือโดยวิธีให้บุคคลนำไปส่ง ถ้าผู้รับไม่ยอมรับหรือถ้าขณะนำไปส่ง ไม่พบผู้รับ ให้ส่งกับบุคคลใดซึ่งบรรลุนิติภาวะที่อยู่หรือทำงานในสถานที่นั้น ในกรณี ที่ผู้รับไม่ยอมรับก็ให้วางหนังสือหรือปิดหนังสือไว้ในที่ซึ่งเห็นได้ง่าย ณ สถานที่นั้น ต่อหน้าเจ้าพนักงาน ได้แก่ เจ้าพนักงานตำรวจ ข้าราชการส่วนกลาง เจ้าพนักงาน ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในเขตพื้นที่ ได้แก่ กำนัน แพทย์ประจำตำบล สารวัตรกำนัน ผู้ใหญ่ บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น ข้าราชการ ประจำอำเภอหรือจังหวัด ให้ถือว่าได้รับแจ้งแล้ว

^๕ การแจ้งคำสั่งทางปกครองโดยวิธีการนำส่งไปรษณีย์ตอบรับ หรือไปรษณีย์ด่วนพิเศษ ให้ถือว่าได้รับแจ้งเมื่อมีบุคคลลงลายมือชื่อรับไปรษณีย์ตอบรับ ทั้งนี้ หากพิสูจน์ไม่ได้ ว่ามีการได้รับการแจ้งคำสั่งทางปกครองเมื่อใด ให้ถือว่าได้รับแจ้งเมื่อครบกำหนด เจ็ดวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีภายในประเทศ หรือเมื่อครบกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันส่ง สำหรับกรณีส่งไปยังต่างประเทศ

^๖ ในกรณีมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนการแจ้งคำสั่งทางปกครองจะใช้วิธีส่งทางเครื่องโทรสาร ได้ แต่ต้องมีหลักฐานการได้ส่งจากหน่วยงานผู้จัดบริการโทรคมนาคมที่เป็นสื่อ ในการส่งโทรสารนั้น และต้องจัดส่งคำสั่งทางปกครองตัวจริงโดยวิธีใดวิธีหนึ่งตาม หมวดนี้ให้แก่ผู้รับในทันทีที่อาจกระทำได้ ให้ถือว่าผู้รับได้รับแจ้งคำสั่งทางปกครอง เป็นหนังสือตามวัน เวลา ที่ปรากฏในหลักฐานของหน่วยงานผู้จัดบริการโทรคมนาคม ดังกล่าว เว้นแต่จะมีการพิสูจน์ได้ว่าไม่มีการได้รับหรือได้รับก่อนหรือหลังจากนั้น แต่อย่างใด

สาม การแจ้งโดยการปิดประกาศ โดยในกรณีที่มีผู้รับเกิน ๕๐ คน เจ้าหน้าที่อาจจะแจ้งให้ทราบตั้งแต่เริ่มดำเนินการในเรื่องนั้นว่า การแจ้งต่อบุคคลเหล่านั้นจะกระทำโดยวิธีปิดประกาศไว้ ณ ที่ทำการของเจ้าหน้าที่ และที่ว่าการอำเภอที่ผู้รับมีภูมิลำเนาก็ได้ โดยให้ถือว่าได้รับแจ้งเมื่อล่วงพ้นระยะเวลา ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้แจ้งโดยวิธีดังกล่าว และ

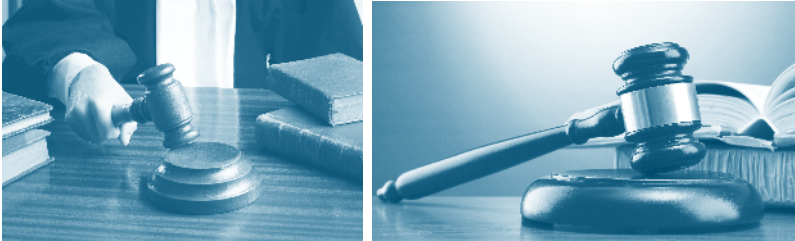
สี่ การแจ้งโดยการประกาศในหนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นการดำเนินการแจ้งในกรณีที่ไม่รู้ตัวผู้รับ หรือรู้ตัว แต่ไม่รู้ภูมิลำเนา หรือรู้ตัวและภูมิลำเนา แต่มีผู้รับเกิน ๑๐๐ คน การแจ้งเป็นหนังสือจะกระทำโดยการประกาศในหนังสือพิมพ์ซึ่งแพร่หลายในท้องถิ่นนั้นก็ได้ โดยให้ถือว่าได้รับแจ้งเมื่อล่วงพ้นระยะเวลา ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้แจ้งโดยวิธีดังกล่าว การแจ้งในหนังสือพิมพ์นี้อาจเป็นหนังสือพิมพ์จากส่วนกลางหรือหนังสือพิมพ์ในท้องถิ่นก็ได้ แต่ต้องเป็นหนังสือพิมพ์ดังกล่าวที่มีการพิมพ์แพร่หลายมากเพียงพอในท้องถิ่นนั้น ในกรณีที่ไม่ปรากฏว่า มีการจำหน่ายหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นอย่างแพร่หลายเพียงพอจะนำมาลงปิดประกาศไม่ได้ เพราะไม่ถือว่ามีการแจ้งตามกฎหมายกำหนด และคำสั่งทางปกครองจึงยังไม่เกิดผลในทางกฎหมายขึ้น

ความไม่สมบูรณ์บางประการของคำสั่งทางปกครอง

คำสั่งทางปกครองที่มีข้อผิดพลาดเล็กน้อยหรือผิดพลาดเล็กน้อยนั้น เจ้าหน้าที่อาจแก้ไขเพิ่มเติมได้เสมอทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อย่างไรก็ตาม กรณีที่คำสั่งทางปกครองมีข้อผิดพลาดในสาระสำคัญ และหากภายหลังปรากฏว่า ได้มีการดำเนินการแก้ไขให้เป็นไป ตามนัยมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว กรณีเช่นนี้ย่อมถือได้ว่า คำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีความสมบูรณ์ตามกฎหมายแล้ว ข้อผิดพลาดดังกล่าวข้างต้นได้แก่

หนึ่ง การออกคำสั่งทางปกครองโดยยังไม่มีผู้ยื่นคำขอในกรณีที่เจ้าหน้าที่จะดำเนินการเองไม่ได้ นอกจากจะมีผู้ยื่นคำขอ (หากต่อมาในภายหลังได้มีการยื่นคำขอเช่นนั้น ถือได้ว่าคำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีความสมบูรณ์ตามกฎหมายแล้ว)

สอง คำสั่งทางปกครองที่ต้องจัดให้มีเหตุผลตามมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ (หากต่อมา ในภายหลังได้มีการจัดให้มีเหตุผลดังกล่าวในภายหลัง ถือได้ว่าคำสั่งทาง ปกครองดังกล่าวมีความสมบูรณ์ตามกฎหมายแล้ว)

สาม การรับฟังคู่กรณีที่ต้องกระทำได้ดำเนินการมาโดย ไม่สมบูรณ์ (หากต่อมาในภายหลังได้มีการรับฟังให้สมบูรณ์ในภายหลัง ถือได้ว่าคำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีความสมบูรณ์ตามกฎหมายแล้ว)

สี่ คำสั่งทางปกครองที่ต้องให้เจ้าหน้าที่อื่นให้ความเห็นชอบก่อน (หาก ต่อมาในภายหลังถ้าเจ้าหน้าที่นั้นได้ให้ความเห็นชอบในภายหลัง ถือได้ว่า คำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีความสมบูรณ์ตามกฎหมายแล้ว)

ในสามกรณีสุดท้าย มาตรา ๔๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้บัญญัติให้การแก้ไขนั้น จะต้องกระทำ ก่อนสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ หรือถ้าเป็นกรณี ที่ไม่ต้องมีการ อุทธรณ์ดังกล่าวก็ต้องก่อนมีการนำคำสั่งทางปกครองไปสู่การพิจารณาของ ผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยความถูกต้องของคำสั่งทางปกครองนั้นด้วย

บทที่
๒

Ministry of

f Finance

บทที่ ๒

การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง

ขั้นตอนการโต้แย้งคำสั่งทางปกครองตามกฎหมาย

กรณีคดีพิพาทที่เกี่ยวกับการฟ้องร้องขอให้เพิกถอนกฎหรือคำสั่งทางปกครองต่างๆ ศาลปกครองย่อมมีอำนาจพิจารณาพิพากษา หรือมีคำสั่งได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๙ (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒^๗ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมาตรา ๔๒

^๗ อย่างไรก็ดี มีคดี ๔ ประเภทที่ไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง ได้แก่ วินัยทหาร การดำเนินการของคณะกรรมการตุลาการ คดีที่อยู่ในอำนาจศาลชั้นอุทธรณ์ (เช่น ศาลเยาวชน ศาลภาษี ศาลล้มละลายกลาง) และคดีอื่นๆ ทั้งนี้ ตามนัยตามมาตรา ๙ (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ดังนั้น จึงควรต้องระมัดระวังสำหรับการฟ้องคดีต่อศาลสำหรับคำสั่งทางปกครองบางกรณี ที่ถึงแม้จะเข้าลักษณะคำสั่งทางปกครอง แต่เมื่ออยู่ในอำนาจของศาลชั้นอุทธรณ์ เช่น กรณีคำสั่งไม่ขยายเวลาอุทธรณ์การประเมินภาษีของกรมสรรพากร การพิจารณาคดีย่อมอยู่ในอำนาจของศาลภาษี มิใช่ศาลปกครองแต่อย่างใด

วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้บัญญัติวิธีการไว้เพิ่มเติมว่า หากเป็นกรณีที่กฎหมายกำหนด ขั้นตอนเรื่องใดไว้เป็นการเฉพาะ การฟ้องคดีปกครองจะทำได้เมื่อได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังกล่าวเสียก่อน ดังนั้น กรณีการโต้แย้งคำสั่งทางปกครองนั้น หากผู้ที่โต้แย้งคำสั่งทางปกครอง ได้นำคดีไปฟ้องศาลปกครองในทันที โดยที่ไม่มีการอุทธรณ์คดีมาก่อน การดำเนินการฟ้องร้องดังกล่าวถือว่าต้องห้ามตามกฎหมาย เพราะไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่ได้กำหนดให้ ผู้ที่โต้แย้งคำสั่งทางปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว นั้น ต้องมีการอุทธรณ์คำสั่งต่อเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่ง ตามมาตรา ๔๔ ถึงมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เสียก่อนนั่นเอง

การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองตามกฎหมาย จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อเยียวยาผลกระทบที่เกิดแก่คู่กรณีผู้รับคำสั่งทางปกครอง โดยเปิดโอกาสให้ คู่กรณีโต้แย้งคำสั่ง และขอให้ฝ่ายปกครองทบทวนและเปลี่ยนแปลงแก้ไข หรือเพิกถอนคำสั่ง เป็นกระบวนการที่คุ้มครองสิทธิของประชาชน และเป็นวิธีการที่ช่วยแก้ไข ความเดือดร้อนหรือเสียหายของคู่กรณีในขั้นต้น ก่อนเข้าสู่กระบวนการพิจารณาของศาลต่อไป และมีความชัดเจนว่า วิธีการโต้แย้งคำสั่งทางปกครองตามกฎหมายโดยการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองนั้น จะมีความแตกต่างจากกรณีพิพาทที่เกี่ยวกับการฟ้องขอให้เพิกถอนกฎต่างๆ ซึ่งในกรณีหลังนี้ ผู้ได้รับความเดือดร้อน ย่อมสามารถนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองได้ทันที

สิทธิของผู้ได้รับคำสั่งทางปกครอง

กรณีคำสั่งทางปกครองที่ไม่ได้ออกโดยรัฐมนตรี^๘ และไม่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครองไว้เป็นการเฉพาะ หากผู้รับคำสั่งทางปกครองไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว ผู้รับคำสั่งทางปกครองสามารถอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองนั้นโดยยื่นต่อเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ตนได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว โดยทำเป็นหนังสือ และระบุข้อโต้แย้งและข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่อ้างอิงประกอบด้วย ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

อนึ่ง กรณีคำสั่งทางปกครองที่อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้งต่อไปได้นั้น แต่หากข้อเท็จจริงปรากฏว่า คำสั่งดังกล่าวไม่ได้มีการระบุกรณีที่อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้ง การยื่นคำอุทธรณ์หรือคำโต้แย้ง และระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือการโต้แย้งดังกล่าวไว้แต่อย่างใดแล้ว มาตรา ๔๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้กำหนดให้ระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือการโต้แย้งเริ่มนับใหม่ตั้งแต่วันที่ได้รับแจ้งหลักเกณฑ์ดังกล่าวอีกครั้ง แต่หากไม่มีการแจ้งใหม่และระยะเวลาดังกล่าวมีระยะเวลาสั้นกว่าหนึ่งปี ให้ขยายเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งทางปกครอง

^๘ เนื่องจากกรณีคำสั่งทางปกครองที่ออกโดยรัฐมนตรี จะไม่อยู่ภายใต้บังคับการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

อย่างไรก็ตาม การอุทธรณ์ไม่เป็นเหตุให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๔๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เว้นแต่จะมีการสั่งให้ทุเลาการบังคับโดยเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งนั้นเอง ผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์หรือผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยความถูกต้องของคำสั่งทางปกครองดังกล่าว ตามนัยมาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

หลักกฎหมายว่าด้วยการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง

๑. ในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง ให้เจ้าหน้าที่พิจารณา ทบทวนคำสั่งทางปกครองได้ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย หรือความเหมาะสมของการทำคำสั่งทางปกครอง และอาจมีคำสั่งเพิกถอน คำสั่งทางปกครองเดิมหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งนั้นไปในทางใด ทั้งนี้ ไม่ว่าจะ เป็นการเพิ่มภาระหรือลดภาระหรือใช้ดุลพินิจแทนในเรื่องความเหมาะสม ของการทำคำสั่งทางปกครองหรือมีข้อกำหนดเป็นเงื่อนไขอย่างไรก็ได้ ตามมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยจะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จและแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบว่าคุณเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์นั้นโดยไม่ชักช้า แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ ตามมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

๒. กรณีที่ไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน เจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งทางปกครอง นอกจากจะต้องแจ้งผลให้แก่ผู้ร้องทุกข์ทราบแล้ว ยังต้องรายงานความเห็นพร้อมเหตุผลไปยังผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำอุทธรณ์ดังกล่าวด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้ว คือ เจ้าหน้าที่ในระดับสูงขึ้นไปตามสายงานบังคับบัญชา^๔ และผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ดังกล่าว จะต้องพิจารณาคำอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ตนได้รับรายงาน เว้นแต่มีเหตุจำเป็น ไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จได้ จะต้องมีหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบก่อนครบกำหนดระยะเวลา ๓๐ วันดังกล่าว และผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์สามารถขยายระยะเวลาพิจารณาคำอุทธรณ์ออกไปได้อีกไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ครบกำหนดระยะเวลา ๓๐ วันแรก ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

๓. การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง ถือเป็นเงื่อนไขที่ผู้ได้รับคำสั่งทางปกครองจะต้องดำเนินการก่อนถึงจะมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้โดยมีระยะเวลาการฟ้องคดีภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาของผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ หรือภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่ผู้ได้รับคำสั่งทางปกครองมีหนังสืออุทธรณ์ต่อผู้ทำคำสั่งทางปกครองและไม่ได้รับคำชี้แจงใดๆ จากหน่วยงานของรัฐ โดยหากพ้นระยะเวลานี้ ยังไม่ทราบผลอุทธรณ์ ย่อมเกิดสิทธิการฟ้องคดีปกครองได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

^๔ การพิจารณาคำอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ จะเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ใดนั้น โปรดดู กฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

กระบวนการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของกระทรวงการคลัง

กระบวนการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของกระทรวงการคลัง แบ่งออกได้เป็น ๒ กรณี ได้แก่

๑. กรณีปลัดกระทรวงการคลังเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์

ปลัดกระทรวงการคลัง เป็นผู้ที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์สำหรับ กรณีที่หัวหน้าส่วนราชการในสังกัดกระทรวงการคลัง^{๑๐} (หัวหน้าส่วนราชการฯ) ในฐานะผู้ทำคำสั่งทางปกครอง ได้ดำเนินการออกคำสั่งทางปกครองตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ อาทิ คำสั่งไม่อนุมัติให้ขยายกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ โดยกรมสรรพากร (กลุ่มภารกิจด้านรายได้) เป็นต้น

เมื่อหัวหน้าส่วนราชการฯ ได้แจ้งคำสั่งทางปกครองให้บุคคลผู้รับคำสั่งทราบ พร้อมทั้งแจ้งกรณีที่อยู่อุทธรณ์หรือโต้แย้ง การยื่นคำอุทธรณ์หรือคำโต้แย้ง และระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือโต้แย้งไว้ในคำสั่งด้วยแล้ว และเกิดกรณีที่บุคคลผู้ได้รับคำสั่งทางปกครองไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว ผู้รับคำสั่งทางปกครองย่อมสามารถยื่นคำอุทธรณ์ตามที่กฎหมายกำหนดได้ โดยต้องยื่นต่อหัวหน้าส่วนราชการฯ เพื่อให้พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้รับคำสั่งทางปกครอง (ผู้อุทธรณ์)^{๑๑} และต้องแจ้งผลการพิจารณา

^{๑๐} กรณีนี้ให้รวมถึงกรณีผู้รับมอบอำนาจในการปฏิบัติราชการแทนหัวหน้าส่วนราชการในสังกัดกระทรวงการคลัง ในฐานะผู้ทำคำสั่งทางปกครองด้วย

^{๑๑} ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ ได้แก่ คู่กรณี ทั้งนี้ มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้นิยามคำว่า “คู่กรณี” หมายถึง ผู้ยื่นคำขอ ผู้คัดค้านคำขอ ผู้อยู่ในบังคับหรือจะอยู่ในบังคับของคำสั่งทางปกครอง และผู้ซึ่งได้เข้ามาในกระบวนการพิจารณาทางปกครอง เนื่องจากสิทธิของผู้นั้นจะถูกกระทบกระเทือนจากผลของคำสั่งทางปกครอง

ให้ผู้อุทธรณ์ทราบภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ อย่างไรก็ตาม หากหัวหน้าส่วนราชการฯ พิจารณาแล้ว ไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือบางส่วน จะต้องรายงานความเห็น พร้อมเหตุผลไปยังปลัดกระทรวงการคลังในฐานะผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ภายในกำหนดเวลาตามกฎหมายต่อไป

เมื่อได้รับรายงานความเห็นพร้อมเหตุผลจากหัวหน้าส่วนราชการแล้ว ปลัดกระทรวงการคลังฯ ต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงาน เว้นแต่มีเหตุจำเป็นที่ไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าว ปลัดกระทรวงการคลังในฐานะผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ จะมีหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบก่อนครบกำหนดเวลาดังกล่าว และอาจขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ออกไปได้ไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าวนี้

ทั้งนี้ กระทรวงการคลังได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง (คณะกรรมการฯ) เพื่อทำหน้าที่พิจารณากลับรองคำอุทธรณ์ และเสนอความเห็นต่อปลัดกระทรวงการคลังฯ^{๑๒} โดยคณะกรรมการฯ มีหน้าที่พิจารณา ๓ ประเด็นดังต่อไปนี้

^{๑๒} โปรดดู ข้อ ๑.๒ - ๑.๔ และข้อ ๒ ของคำสั่งกระทรวงการคลัง ที่ ๑๗๓๒/๒๕๕๑ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๑

หนึ่ง คำสั่งที่หน่วยงานของรัฐออกนั้นเป็นคำสั่งทางปกครองหรือไม่ และคำสั่งดังกล่าวมีกฎหมายกำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครองไว้เป็นการเฉพาะหรือไม่

สอง ผู้อุทธรณ์ยื่นอุทธรณ์ภายในระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ และ

สาม คำอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์มีประเด็นข้อกล่าวอ้าง ข้อโต้แย้งที่จะมีผลทำให้มีการเปลี่ยนแปลงคำสั่งทางปกครองอย่างไรบ้าง

เมื่อคณะกรรมการฯ มีมติอย่างไรแล้ว จึงนำเสนอต่อปลัดกระทรวงการคลังฯ พิจารณาคำอุทธรณ์และความเห็นของคณะกรรมการฯ ต่อไป

(๑) กรณีเห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการฯ ปลัดกระทรวงการคลังฯ จะมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ พร้อมแจ้งสิทธิการฟ้องคดีต่อศาลที่มีเขตอำนาจ และส่งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวให้หัวหน้าส่วนราชการฯ เพื่อให้แจ้งคำวินิจฉัยดังกล่าวให้ผู้อุทธรณ์ทราบต่อไป

(๒) กรณีไม่เห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการฯ ปลัดกระทรวงการคลังฯ อาจมีคำสั่งเป็นอย่างอื่นตามที่เห็นสมควร หรืออาจส่งคำอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ให้คณะกรรมการฯ พิจารณาทบทวนเพื่อเสนอให้ความเห็นอีกครั้งหนึ่ง

อนึ่ง กระบวนการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของกระทรวงการคลัง กรณีที่ปลัดกระทรวงการคลังเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ อาจสรุปด้วยแผนภาพดังนี้

การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง
กรณีปลัดกระทรวงการคลังเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์

คำสั่งทางปกครอง

(ไม่เห็นด้วยกับคำสั่ง)

อุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง ต่อหัวหน้าส่วนราชการ

หัวหน้าส่วนราชการพิจารณา

ไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์

เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์

รองปลัดกระทรวงการคลัง หัวหน้ากลุ่มภารกิจ

คณะกรรมการพิจารณา อุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง

ที่ประชุมมีมติ

รองปลัดกระทรวงการคลัง (หัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านรายได้/ทรัพย์สิน)

เห็นด้วย

คำวินิจฉัยอุทธรณ์

แจ้งผู้ออกคำสั่ง เพื่อแจ้งให้ผู้อุทธรณ์

หัวหน้าส่วนราชการฯ มีคำสั่งทางปกครอง = การใช้อำนาจรัฐ ซึ่งเป็นอำนาจมหาชน
ประเภทการใช้อำนาจทางปกครองของฝ่ายปกครอง

- "คู่กรณี" = ผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งทางปกครอง ที่ได้รับแจ้งคำสั่ง จากเจ้าหน้าที่
- อุทธรณ์คำสั่งภายในระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนด

ในฐานะ "เจ้าหน้าที่/หน่วยงานผู้ทำคำสั่งทางปกครอง" ตามมาตรา ๔๔ วรรคแรก
พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

แก้ไข / เปลี่ยนแปลง / เพิกถอน

ผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ ตามมาตรา ๔๕ วรรคสอง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทาง
ปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับ กฎกระทรวงฉบับที่ ๔ ออกตามความใน พ.ร.บ.
วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และคำสั่งกระทรวงการคลังเกี่ยวกับการ
มอบอำนาจ

- เป็นคำสั่งทางปกครอง? อุทธรณ์ภายในระยะเวลา? เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย?
เนื้อหาของคำอุทธรณ์

ฝ่ายเลขานุการฯ นำมติที่ประชุมของคณะกรรมการฯ มาจัดทำรายงานความเห็น

ไม่เห็นด้วย

สั่งให้เป็นอย่างอื่น

ให้คณะกรรมการฯ ทบทวน

๒. กรณีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เป็นผู้ที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ สำหรับกรณีที่ปลัดกระทรวงการคลังเป็นผู้ทำคำสั่งทางปกครอง เช่น กรณีคำสั่งไม่คืนที่ราชพัสดุ ซึ่งมีรองปลัดกระทรวงการคลัง หัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านทรัพย์สิน ปฏิบัติราชการแทนปลัดกระทรวงการคลังในฐานะผู้ทำคำสั่งหรือกรณีที่ปลัดกระทรวงการคลัง ในฐานะผู้รักษาการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้มีคำสั่งให้ผู้ประกอบการ (ทั้งกรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล และบุคคลธรรมดา) เป็นผู้ทำงานหรือมีคำสั่งแจ้งเวียนชื่อ ผู้ประกอบการให้เป็นผู้ทำงานของส่วนราชการ ซึ่งเมื่อผู้ได้รับทราบคำสั่งและไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว ต้องยื่นอุทธรณ์ต่อปลัดกระทรวงการคลังผู้ทำคำสั่ง ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง ถ้าปลัดกระทรวงการคลังพิจารณาแล้ว ไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์จะต้องรายงานความเห็นพร้อมเหตุผลต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ เพื่อพิจารณาและสั่งการเกี่ยวกับเรื่องที่อุทธรณ์นั้นต่อไป

ทั้งนี้ กระทรวงการคลังได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง (คณะกรรมการฯ) เพื่อทำหน้าที่พิจารณากลับรองคำอุทธรณ์ และเสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง^{๑๓} โดยคณะกรรมการฯ มีหน้าที่พิจารณา ๓ ประเด็นดังต่อไปนี้

^{๑๓} โปรดดู ข้อ ๑.๑ และข้อ ๒ ของคำสั่งกระทรวงการคลัง ที่ ๑๗๓๒/๒๕๕๑ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๑

หนึ่ง คำสั่งที่หน่วยงานของรัฐออกนั้นเป็นคำสั่งทางปกครองหรือไม่ และคำสั่งดังกล่าวมีกฎหมายกำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครองไว้เป็นการเฉพาะหรือไม่

สอง ผู้อุทธรณ์ยื่นอุทธรณ์ภายในระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ และ

สาม คำอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์มีประเด็นข้อกล่าวอ้าง ข้อโต้แย้งที่จะมีผลทำให้มีการเปลี่ยนแปลงคำสั่งทางปกครองอย่างไรบ้าง

เมื่อคณะกรรมการฯ มีมติอย่างไรแล้ว จึงนำเสนอต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังฯ พิจารณาคำอุทธรณ์และความเห็นของคณะกรรมการฯ ต่อไป

(๑) กรณีเห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังฯ จะมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ พร้อมแจ้งสิทธิการฟ้องคดีต่อศาลที่มีเขตอำนาจ และส่งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้อุทธรณ์ทราบต่อไป

(๒) กรณีไม่เห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังฯ อาจมีคำสั่งเป็นอย่างอื่นตามที่เห็นสมควร หรืออาจส่งคำอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ให้คณะกรรมการฯ พิจารณาทบทวนเพื่อเสนอให้ความเห็นอีกครั้งหนึ่ง

อนึ่ง กระบวนการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของกระทรวงการคลัง กรณีที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ จะมีลักษณะทำนองเดียวกับกรณีกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของกระทรวงการคลัง กรณีที่ปลัดกระทรวงการคลังเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ เพียงแต่ในกรณีแรกนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจะเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ และการส่งคำวินิจฉัยอุทธรณ์

พร้อมแจ้งสิทธิการฟ้องคดีต่อศาลที่มีเขตอำนาจนั้น ไม่จำเป็นต้องส่งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวให้หัวหน้าส่วนราชการฯ เพื่อให้แจ้งคำวินิจฉัยดังกล่าวไว้ให้ผู้อุทธรณ์ทราบ แต่ให้ส่งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวให้แก่ผู้อุทธรณ์ได้ทราบโดยตรงต่อไป

อย่างไรก็ตาม กรณีโต้แย้งคำสั่งที่ปลัดกระทรวงการคลัง ในฐานะผู้รักษาการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้มีคำสั่งให้ผู้ประกอบการ (ทั้งกรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล และบุคคลธรรมดา) เป็นผู้ทำงาน หรือมีคำสั่งแจ้งเวียนชื่อผู้ประกอบการให้เป็นผู้ทำงานของส่วนราชการการ อาจมีกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองที่แตกต่างจากกรณีทั่วไปเนื่องจาก มีขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ (และในทางปฏิบัติ พบว่าในแต่ละปี มีการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองในกรณีดังกล่าวต่อกระทรวงการคลังเพื่อพิจารณาเป็นจำนวนมากที่สุดกรณีหนึ่ง) โดยกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของกระทรวงการคลังในกรณีดังกล่าว อาจสรุปได้ด้วยแผนภาพตัวอย่าง ดังนี้

การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง
กรณีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์

คำสั่งให้เป็นผู้ทำงานและคำสั่งแจ้งเวียนชื่อให้เป็นผู้ทำงาน
(ไม่เห็นด้วยกับคำสั่ง)

อุทธรณ์คำสั่งทางปกครองต่อปลัดกระทรวงการคลัง

กพพ. โดย อทง.

ปลัดกระทรวงการคลังพิจารณา

ไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์

เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์

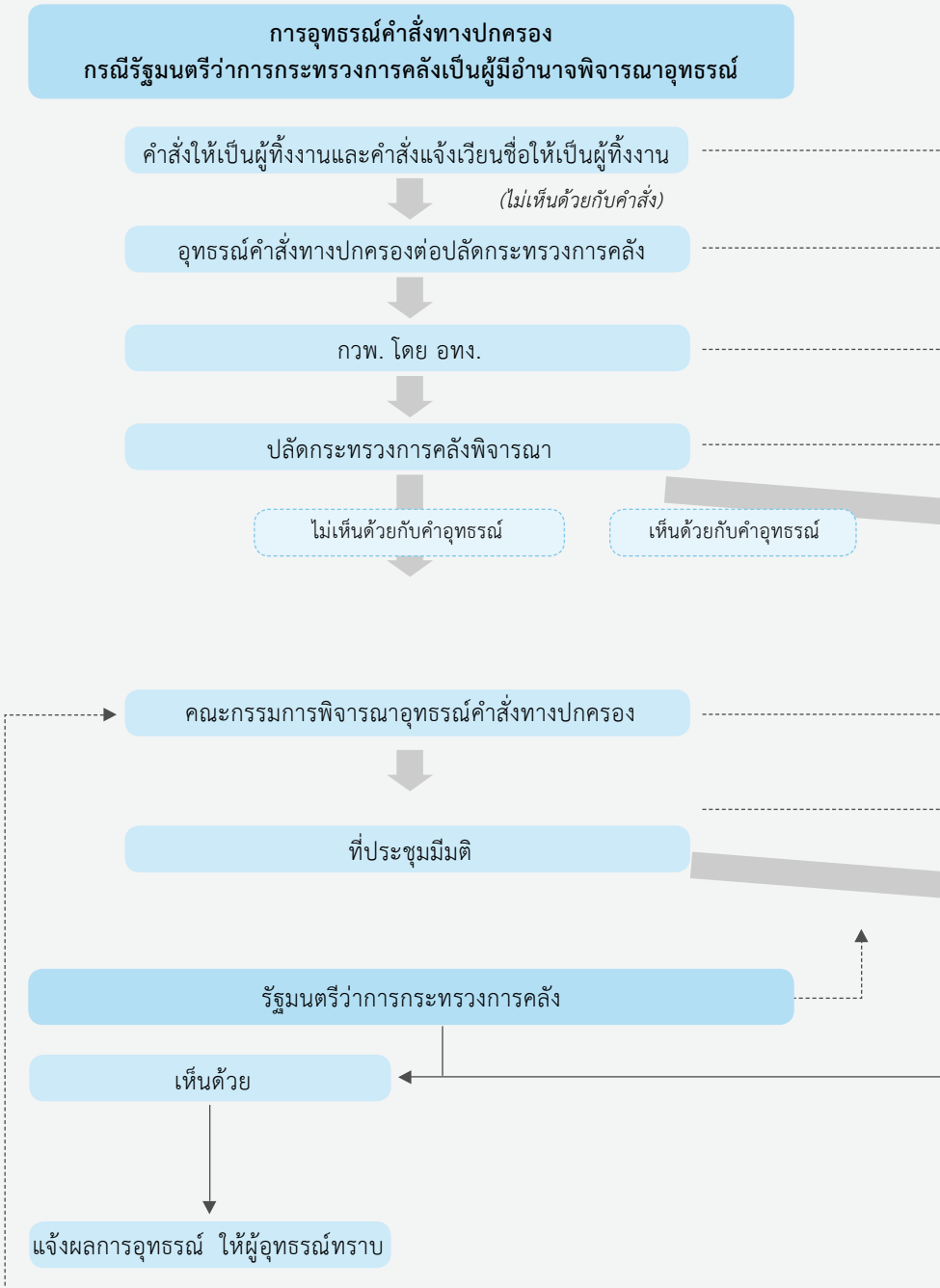
คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง

ที่ประชุมมีมติ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เห็นด้วย

แจ้งผลการอุทธรณ์ ให้ผู้อุทธรณ์ทราบ

- เป็นคำสั่งทางปกครองตาม พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙
- ปลัดกระทรวงการคลังในฐานะเป็นผู้รักษาการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นผู้มีอำนาจออกคำสั่ง

- “ผู้ประกอบการ” = นิติบุคคลหรือบุคคลธรรมดา ซึ่งถูกสั่งหรือถูกแจ้งเวียนชื่อให้เป็นผู้ทำงาน
- ยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อปลัดกระทรวงการคลัง

- คณะกรรมการว่าด้วยกฤษฎีกา โดยคณะอนุกรรมการกลั่นกรองการพิจารณาผู้ทำงาน
- พิจารณาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายของเนื้อหาในคำอุทธรณ์ เพื่อนำเสนอต่อปลัดกระทรวงการคลังในการพิจารณา

แก้ไข / เปลี่ยนแปลง / เพิกถอน

ในฐานะ “เจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครอง” ตามมาตรา ๔๔ วรรคแรก พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

- พิจารณาสำนวนอุทธรณ์
- เป็นคำสั่งทางปกครอง? อุทธรณ์ภายในระยะเวลา? เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย? เนื้อหาของคำอุทธรณ์

ฝ่ายเลขานุการฯ นำมติที่ประชุมของคณะกรรมการฯ มาจัดทำรายงานความเห็น

ผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ ตามมาตรา ๔๕ วรรคสอง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบด้วย กฎกระทรวงฉบับที่ ๔ ออกตามความใน พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และคำสั่งกระทรวงการคลังเกี่ยวกับกรมมอบอำนาจ

ไม่เห็นด้วย

สั่งให้เป็นอย่างอื่น

ให้คณะกรรมการฯ ทบทวน

แจ้งผู้ออกคำสั่ง และแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบ

สิทธิของผู้อุทธรณ์ กรณี ผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ยกอุทธรณ์

เมื่อได้มีการรายงานคำอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ให้ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ (กรณีปลัดกระทรวงการคลัง หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังแล้วแต่กรณี) ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ จะพิจารณาให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงาน เว้นแต่มีเหตุจำเป็นที่ไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาดังกล่าวระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์อาจขยายออกไปได้ไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว ทั้งนี้ หากเป็นกรณีที่ผู้ที่มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ ไม่เห็นด้วยกับผู้อุทธรณ์ (มีคำสั่งยกอุทธรณ์) ผู้อุทธรณ์ย่อมสามารถยื่นฟ้องต่อศาลปกครองต่อไปตามกฎหมายได้ ทั้งนี้ ภายในกำหนดเวลา ๙๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์

ช่องทางการติดต่อ
กลุ่มกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงการคลัง

กลุ่มกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงการคลัง

กระทรวงการคลัง ถนนพระรามที่ ๖ แขวงสามเสนใน เขตพญาไท

กรุงเทพมหานคร ๑๐๓๐๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๒๗๓ ๙๐๒๑ ต่อ ๒๖๕๖-๘

โทรสาร ๐ ๒๒๗๓ ๙๔๐๖

Email: Lawmof@mof.go.th

หมายเหตุ

ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๕๘) กระทรวงการคลังอยู่ระหว่างการยกร่างระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยวิธี การพิจารณาและวินิจฉัย กรณีอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง พ.ศ. ดังนั้น ประชาชนผู้ที่สนใจ และต้องการทราบในรายละเอียดเพิ่มเติมมากกว่าหลักการพื้นฐานที่ได้อธิบายไว้ในเอกสารเผยแพร่นี้ โปรดศึกษาเพิ่มเติมจากระเบียบกระทรวงการคลังฉบับดังกล่าวเมื่อได้มีผลใช้บังคับ ตลอดจนอาจศึกษาแนวทางปฏิบัติ เชิงวิเคราะห์ทางกฎหมายจากเอกสารทางวิชาการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องประกอบไปในเวลาเดียวกัน

กระบวนวงการสงฆ์